

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. S.**, bývajúceho v B., proti žalovanému **A. P.**, bývajúcemu v S., o zaplataenie 274.718 Sk s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. MA 6 C 5/02, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2007 sp. zn. 3 Co 505/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2007 sp. zn. 3 Co 505/2006 **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 14.11.2005 č.k. MA 6 C 5/02-212 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 150.000,- Sk s 15,5 % úrokom z omeškania od 22.3.2002 až do zaplataenia a trovy konania v sume 63.790,- Sk k rukám zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd návrh žalobcu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 43.783,- Sk k rukám zástupcu žalovaného do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaného zaviazal zaplatiť na účet súdu súdny poplatok z návrhu v sume 7.500,- Sk do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a konanie o sumu 12.500,- Sk zastavil.

Krajský súd v Bratislave usnesením z 31. marca 2007 sp. zn. 3 Co 505/2006 odvolanie žalovaného odmietol a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd doručoval rozsudok správne len právnej zástupkyňi žalovaného ako advokátke do sídla jej advokátskej kancelárie. Dospel k záveru,

že účinky doručenia rozsudku nastali tretím dňom od uloženia písomnosti na pošte v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p., t.j. 20. mája 2006, keďže zo spisu nevyplýva, že by sa zástupkyňa žalovaného v dobe doručovania nezdržovala v mieste doručenia, resp. že by pošta porušila pri doručovaní písomnosti zákonom predpísaný postup. Lehota na podanie odvolania začala žalovanému plynúť 21. mája 2006 a jej koniec pripadol na 5.6.2006, najbližší nasledujúci pracovný deň, lebo posledný deň lehoty pripadol na nedeľu. Keďže žalovaný podal odvolanie až 16. júna 2006, podal ho zjavne oneskorene, po uplynutí odvolacej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a rozhodnúť, že odvolanie podané žalovaným 16.6.2006 voči rozsudku okresného súdu bolo podané včas. Uviedol, že nebol splnený zákonný predpoklad doručenia rozsudku náhradným doručením v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p., lebo jeho advokátka sa v dobe doručovania nezdržovala v mieste doručenia. Od 16.5.2006 do 31.5.2006 bola na návšteve u svojho brata J. M. v D., čo potvrdzuje jeho čestné vyhlásenie. Nemohli preto nastať účinky doručenia dňom označeným v napadnutom uznesení. Odvolací súd tým, že nesprávne odmietol jeho odvolanie, odňal mu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovaného uvedeným v jeho dovolaní. Advokát pri zastupovaní klienta je totiž povinný zabezpečiť v mieste sídla možnosť doručovania zásielok v súlade s právnymi predpismi. Dôvod dovolania považuje za účelový, v snahe zabrániť vymoženiu práva priznaného vykonateľným súdnym rozhodnutím. Navrhol preto jeho dovolanie v celom rozsahu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci žalovaný dovolaním napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto procesnej forme sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie žalovaného, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Treba

zdôrazniť, že prípustnosť dovolania nie je založená už tým, že dovolateľ určitú vadu konania tvrdí, ale až zistením, že konanie je takou vadou skutočne postihnuté.

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal, že odvolací súd nesprávne odmietol jeho odvolanie ako oneskorene podané a tým zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., treba uviesť, že tvrdenie žalovaného v dovolaní v tom smere, že jeho advokátka v dobe prvého pokusu o doručenie rozsudku dňa 16.5.2006 (a aj v nasledujúce dni) bola na návšteve u svojho brata v D., podporené predložením čestného vyhlásenia ním podpísaného 25.6.2007, sa javí byť účelové. Žalovaný, resp. jeho advokátka neuviedla totiž túto skutočnosť v odvolaní, osoba, u ktorej mala byť advokátka žalovaného na návšteve, je s ňou v blízkom príbuzenskom pomere, pričom začiatok jej návštevy je uvedený tak, aby sa zhodoval s dňom prvého pokusu o doručenie. Všetky tieto okolnosti výrazne spochybňujú vierohodnosť tohto tvrdenia. Okrem toho advokátka žalovaného v rámci vykonaného šetrenia vôbec nereagovala na výzvu dovolacieho súdu, aby oznámila, či v mesiaci máj 2006 zamestnávala advokátskeho koncipienta, prípadne iného zamestnanca povereného prijímaním zásielok, hoci jej výzva bola doručená 7.5.2008. Písomnosti určené advokátom sa totiž môžu doručovať tiež advokátskym koncipientom a iným pracovníkom, ktorí sú u advokáta činní (§ 48 ods. 4 O.s.p.). Navyše treba zdôrazniť, že je vecou riadneho výkonu advokácie, aby advokát zásadne zabezpečil v mieste svojho sídla možnosť prijímania zásielok v dobe doručovania osobou oprávnenou písomnosť prevziať. Písomnosť určenú do vlastných rúk advokáta (údaje o adresátovi musia byť uvedené na zásielke tak, aby z nich bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že je určená advokátovi) treba preto považovať za doručeníu uložením na pošte podľa § 47 ods. 2 O.s.p. aj vtedy, ak advokát nebol v dobe pokusu o prvé doručenie na adrese totožnej s miestom jeho sídla zastihnutý a nenachádzali sa tam ani osoby vymenované v § 48 ods. 4 O.s.p. poverené týmto advokátom k prijímaniu zásielok.

Keďže v posudzovanej veci bola zásielka, ktorej obsahom bol rozsudok okresného súdu, doručovaná zástupkyňou žalovaného J. L. výslovne ako advokátke na adresu jej sídla a v čase prvého pokusu o doručenie nebola zastihnutá (nenachádzali sa tam ani osoby vymenované v § 48 ods. 4 O.s.p.), odvolací súd dospel k správne mu záveru, že

sa uplatnila právna fikcia doručenia rozsudku v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. a teda, že účinky doručenia rozsudku nastali tretím dňom od uloženia zásielky na pošte, t.j. v danom prípade 20. mája 2006 bez ohľadu na to, kedy si advokátka písomnosť v skutočnosti prevzala. Koniec pätnásťdňovej lehoty na podanie odvolania pripadol na 5. jún 2006 (4. jún bola nedeľa). Ak preto žalovaný podal odvolanie až 16. júna 2006, podal ho zjavne oneskorene, z ktorého dôvodu odvolací súd v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. jeho odvolanie odmietol. Žalovaný teda neopodstatnene namietal, že účinky doručenia nemohli nastať uplatnením fikcie doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. a že odvolací súd tým, že nesprávne odmietol jeho odvolanie, odňal mu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie žalovaného smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.).

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní síce trovy vznikli, ale neboli mu priznané. Na jeho podanie z 8.8.2007 dovolací súd z hľadiska náhrady trov dovolacieho konania neprihliadol, keďže žalobca nepožiadal o priznanie trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

